

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiného a Tomáše Foltase v právní věci navrhovatelů: **a) Asten Hotels s. r. o.**, sídlem U železné lávky 567/12, Praha 1, **b) HREBÁK GROUP, s. r. o.**, sídlem Ve Smečkách 1767/7, Praha 1, **c) Kimi Kebulkin s. r. o.**, sídlem Bílkova 855/19, Praha 1, **d) Apollo hotel, s. r. o.**, sídlem Pod Barvířkou 6/747, Praha 5, **e) Ing. Bc. Jan Jelínek, DiS.**, sídlem Božetice 145, **f) N Hotels Group, spol. s r. o.**, sídlem Nerudova 225/44, Praha 1, všichni zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Kolářským, sídlem AK Sukova 49/4, Brno, proti odpůrkyni: **Rada hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – usnesení odpůrkyně ze dne 15. 1. 2024, č. 49, ke změně ceníků pro zóny placeného stání na území hl. m. Prahy, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2024, č. j. 3 A 61/2024-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se u městského soudu domáhali zrušení v záhlaví uvedeného usnesení odpůrkyně, které označili za opatření obecné povahy. Označeným usnesením odpůrkyně schválila změnu Ceníku parkovacích oprávnění a karet v zónách placeného stání pro oblasti na území hl. m. Prahy vymezené územím celé městské části a Ceníku parkovacích oprávnění a karet v zónách placeného stání pro oblasti na území hl. m. Prahy vymezené na části území městské části, která je přílohou č. 1 tohoto usnesení; daným usnesením, konkrétně jeho čl. II ve spojení s přílohou č. 1 v čl. II odst. 1 odpůrkyně provedla „ukončení přenosných parkovacích oprávnění“ tím, že se tato „se vydávají s platností nejdéle do 31. 12. 2024“.

[2] Městský soud však návrh odmítl s odůvodněním, že napadený akt vůbec není opatřením obecné povahy, tedy není v pravomoci správních soudů se takovým návrhem zabývat. Naopak je třeba takový návrh odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Městský soud při posouzení charakteru napadeného aktu vycházel z judikatury Ústavního soudu, konkrétně z usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. V něm Ústavní soud v bodu 28 konstatoval, že nařízení vydávané podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), je materiálně opatřením obecné povahy a jako takové musí být též přezkoumáváno. Zároveň však Ústavní soud uvedl, že ceník jednotlivých parkovacích oprávnění je materiálně právním předpisem, a nikoliv opatřením obecné povahy.

[4] Své závěry městský soud dále podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 345/2019-43. V něm Nejvyšší správní soud ve shodě s Ústavním soudem uvedl, že „*ceník je materiálně právním předpisem, tudíž nejde o opatření obecné povahy.*“ Městský soud tedy uzavřel, že uvedené ceníky parkovacích oprávnění a karet, ani jejich změny provedené nyní napadeným usnesením, nejsou opatřením obecné povahy. Také dodal, že napadené usnesení obsahuje obecná pravidla, která nemají konkrétně určené adresáty ani předmět. Splňují tedy pojmové znaky právního předpisu jako abstraktního aktu.

2. Kasační řízení

2.1 Kasační stížnost

[5] Proti usnesení městského soudu podali navrhovatelé (dále *stěžovatelé*) kasační stížnost.

[6] Stěžovatelé nejprve popsali skutkový stav věci a následně vymezili jednotlivé kasační námitky. Jelikož kasační stížností stěžovatelé podávají proti usnesení o odmítnutí návrhu, podávají ji z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Námitky stěžovatelé konkretizují následovně.

[7] V první řadě stěžovatelé namítají obecně nezákonnost napadeného usnesení, která spočívá v nesprávném posouzení otázky přípustnosti návrhu. Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se nemohl věcně zabývat přezkumem napadeného usnesení Rady hl. m. Prahy označeného v záhlaví. Městský soud totiž uzavřel, že nejde o opatření obecné povahy, a přezkum napadeného usnesení Rady hl. m. Prahy není v jeho pravomoci. Stěžovatelé však namítají, že se domáhali pouze přezkumu zákonnosti zrušení jedné z forem parkovacích oprávnění, a nenapadali ceníky samé. Stěžovatelé dále tvrdí, že usnesení, kterým dojde ke zrušení jedné z forem parkovacích oprávnění, je fakticky opatřením obecné povahy, protože se vztahuje k určité konkrétní situaci v oblasti veřejné správy, kdy okruh adresátů je vymezen jen obecně. Zde stěžovatelé spatřují rozdíl oproti právnímu předpisu, který neupravuje abstraktní právní vztahy, ale naopak jedinečnou věc, tedy konkrétní parkovací oprávnění. Stěžovatelé výslovně napadají zrušení přenosných parkovacích

pokračování

oprávnění, nikoliv jakoukoliv změnu cen, nijak ve své argumentaci nenapadají cenu určitého oprávnění jako takovou, ale právě usnesení rušící konkrétní typ parkovacích oprávnění; to je podle jejich názoru za opatření obecné povahy možné považovat. Dle stěžovatelů se městský soud blíže nevypořádal s absencí abstraktnosti konkrétní formy parkovacího oprávnění a zabýval se pouze posouzením ceníků v jejich celku, aniž by posuzoval jednotlivé konkrétní zásahy do jejich obsahu. V tomto ohledu tedy stěžovatelé považují usnesení městského soudu za nepřezkoumatelné.

[8] Stěžovatelé dále namítají že městský soud posoudil celou věc přepjatě formalisticky a zcela opominul hlavní specifika celé záležitosti. Zdůrazňují, že jimi v návrhu napadané opatření žalovaného spočívá především v závažném porušení principu dobré správy, jelikož ve zrušení přenosných parkovacích oprávnění nespatřují dodržení zásady efektivnosti, zásad odpovědnosti ani zásady vstřícnosti správního orgánu. Stěžovatelé tedy nenapadají samotnou změnu ceníků, ale postup žalovaného, kterým došlo ke zrušení jedné z forem parkovacího oprávnění, kterou však pro její konkrétnost nelze považovat za právní předpis, ale za opatření obecné povahy.

[9] Jelikož stěžovatelé považují usnesení Rady hl. m. Prahy za opatření obecné povahy, domnívají se, že jim byla odepřena spravedlnost, neboť se městský soud nezabýval návrhem věcně. K této námitce navíc stěžovatelé upozorňují na novelizace zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“, povedenou zákonem č. 265/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 265/2024 Sb.“), účinnou od 1. 1. 2025; ta konečně vrhá jasné světlo na polemiku o hranici mezi právním předpisem a opatřením obecné povahy. Nově zákon o cenách stanovuje, že cenové výměry vydávají příslušné cenové orgány ve formě opatření obecné povahy.

[10] Na základě všech výše uvedených námitek považují stěžovatelé usnesení městského soudu za nezákonné, a navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Odpůrkyně se ve svém vyjádření ztotožňuje s názorem městského soudu. Opakuje, že nejen podle právních předpisů účinných v době vydání nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „nařízení č. 19/2017“), a následně Usnesení Rady hl. m. Prahy č. 1709, jehož jsou napadené ceníky součástí, ale také podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, není možné provádět soudní přezkum ceníků, protože jsou materiálně právními předpisy a jako takové není v pravomoci správních soudů je přezkoumávat. Odpůrkyně odkazuje zejména na plenární usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, ve kterém Ústavní soud výslovně uvedl, že při posuzování, zda akty vydávané samosprávami jsou opatřeními obecné povahy či nikoliv, je nutné vycházet především z jejich materiálního obsahu. Cenové výměry (ceníky) je proto nutné vnímat jako právní předpisy i přes nedostatek formy. Dále odpůrkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 345/2019-43, který konstatoval, že usnesení Rady hl. m. Prahy, kterým v dané věci byla zavedena pravidla pro zvýhodnění vozidel na elektrický nebo hybridní pohon, je právním předpisem, jelikož nemá konkrétně

určené adresáty ani předmět a nedopadají tak na žádný konkrétní případ; ceníky parkování jsou součástí tohoto usnesení. Proto není v pravomoci správních soudů toto usnesení přezkoumat.

[12] Odpůrkyně tedy uzavírá, že i usnesení Rady hl. m. Prahy č. 49, které stěžovatelé napadají v nynější věci, je materiálně právním předpisem, jelikož nemá konkrétně určené adresáty ani předmět, a nedopadá tak na žádný konkrétní případ. Na základě výše uvedeného navrhuje odpůrkyně kasační stížnost zamítnout.

[13] Stěžovatelé v replice reagují na vyjádření odpůrkyně. V první řadě opět opakují, že návrhem ani kasační stížností nenapadají ceníky jako celek, ale požadují zrušení pouze té části usnesení č. 49, kterým dochází ke zrušení přenosných parkovacích oprávnění, jelikož právě toto zrušení považují za natolik konkrétní akt veřejné správy, že je nutné jej vnímat jako opatření obecné povahy. Znovu poukazují na novelu zákona o cenách účinnou od 1. 1. 2025, a dále odkazují na svoji dosavadní argumentaci obsaženou v kasační stížnosti.

3. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Kasační stížnost **není důvodná**.

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v případě, že je kasační stížností napadáno usnesení krajského (městského) soudu, kterým byl návrh odmítnut, popř. řízení zastaveno, posuzuje kasační soud pouze naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy, jestli z hlediska zákona obстоjí důvody, pro které bylo stěžovateli odepřeno věcné posouzení jeho návrhu. Pokud městský soud návrh odmítl a věcně se jím nezabýval, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda městský soud v daném případě správně posoudil nesplnění podmínek řízení; věcný obsah návrhu, resp. zákonnost návrhem napadeného usnesení odpůrkyně však přezkoumávat nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65, či ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[16] Pro posouzení kasační stížnosti je zásadní otázka, jaká je povaha návrhem napadeného usnesení odpůrkyně, kterým došlo k ukončení zvýhodnění vozidel na elektrický a hybridní pohon v zónách placeného stání, a zároveň jím byla ukončena přenosná parkovací oprávnění. Stěžovatelé se domáhali zrušení usnesení prostřednictvím návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s., rozhodné pro posouzení věci však je, zda v daném případě o takové opatření skutečně jde.

[17] K tomu, co je třeba rozumět opatřením obecné povahy, se vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS, v němž uvedl, že opatření obecné povahy je aktem s konkrétně vymezeným předmětem a obecně určenými adresáty, tedy úkonem správního orgánu v určité věci, který se přímo dotýká práv, povinností nebo zájmů blíže neurčeného okruhu osob. Přitom musí být vydáno v zákonných mezích a může konkretizovat zákonné povinnosti, nikoliv ukládat nové, nad rámec zákona. Dle § 171 správního řádu závazné opatření obecné povahy není právním předpisem ani rozhodnutím. Konkrétně určený předmět odlišuje opatření obecné povahy od právní normy, jejímž materiálním znakem je naopak obecnost, i co se týká předmětu.

pokračování

Obecností co do předmětu se rozumí, že právní norma obecně vymezuje svou skutkovou podstatu, tedy že nikdy nemůže řešit konkrétní případ; stupeň obecnosti vlastní právní normě je přitom vymezen tím, že právní norma určuje svůj předmět a subjekty jako třídy definičními znaky, a nikoli určením (výčtem) jejich prvků (blíže také náleží Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99, č. 167/2000 Sb.).

[18] V obdobném řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 345/2019 byla spornou otázkou povaha usnesení odpůrkyně, kterým byla změněna pravidla pro zvýhodnění vozidel na elektrický a hybridní pohon v zónách placeného stání na území hl. m. Prahy. Navrhovatel v dané věci spatřoval v napadeném usnesení akt, který nepřímě doplňuje nařízení odpůrkyně č. 19/2017, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, které je opatřením obecné povahy. Proto i napadené usnesení bylo podle navrhovatele nutné považovat za opatření obecné povahy, a tedy byl přípustný jeho věcný soudní přezkum.

[19] V nyní posuzované věci se stěžovatelé nedomnívají, že napadené usnesení odpůrkyně doplňuje nařízení č. 19/2017, tedy opatření obecné povahy. Souhlasí s tím, že novelizuje ceník parkovacích oprávnění a karet coby přílohu usnesení Rady hl. m. Prahy ze dne 18. 7. 2017, č. 1709, ovšem vzhledem ke konkrétnosti přijatých změn se domnívají, že právě úplné zrušení přenosných parkovacích oprávnění ze své podstaty nemůže být pouhou novelou právního předpisu (kterým ceníky materiálně jsou), ale že je tuto část napadeného usnesení nutné vnímat jako opatření obecné povahy.

[20] Na situaci v nyní posuzované věci je možné vztáhnout již zmiňované plenární usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/08, na které odkazovaly městský soud i odpůrkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. V tomto usnesení Ústavní soud posuzoval jedno z předchozích nařízení odpůrkyně, jež upravovalo pražské parkovací zóny (nařízení hl. m. Prahy č. 11/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy). Ústavní soud se v tomto usnesení, v bodech 24 a 28, vyslovil takto:

„V nyní projednávaném případě předpokládá zmocňovací norma (ust. § 23 odst. 1 ZPK [pozn. NSS: zákon o pozemních komunikacích]) existenci dvou, svou formou, právních předpisů. Prvním je nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v ust. § 23 odst. 1 písm. a) až c) ZPK a podléhá zpoplatnění a stanoví způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení (Nařízení). Druhým je pak cenový výměr, pro který zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů předvídá formu nařízení (viz ust. § 10 odst. 1), a kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací (Ceník). Právním předpisem, jež obsahuje všechny komponenty právní normy (zejm. obecně vymezený předmět, regulativnost a obecně vymezený okruh adresátů) je tak Ceník (k charakteru cenových výměrů jako právních předpisů viz též usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ao 3/2010 a judikatura tam uvedená), a to i přes nedostatek formy (bod 11). V situaci takového rozporu však Ústavní soud dává přednost posouzení obsahu před mechanickým akceptováním formy; tedy lze uzavřít, že Ceník je v materiálním smyslu právním předpisem. Zde je na místě dodat, že

navrhovatelé napadají pouze Nařízení, nikoli Ceník, přičemž na takto vymezeném předmětu řízení setrvali i přes výzvu Ústavního soudu k upřesnění znění petitu návrhu. V souladu se setrvala judikovanou doktrínou o vázanosti Ústavního soudu petitem návrhu, se tak Ústavní soud nemohl zabývat případnými námitkami směřujícími proti Ceníku a svůj přezkum omezil toliko jen ve vztahu k petitu napadenému Nařízením. Umožňuje-li materiální pojetí posoudit právní předpis (rozhodnutí) obsahově jako opatření obecné povahy (a naopak), není dán důvod, proč by takto nemohla být případně posouzena jen jeho dílčí část (pro případ, kdy by obec pro totožnost formy vydala pouze jedno nařízení).

[...] Účelem ust. § 23 odst. 1 ZPK je zajištění organizování dopravy na území obce, kterého obec může dle tohoto ustanovení dosáhnout zákazem obecného užívání části místních komunikací osobám neuvedeným pod písm. a) až c), resp. vyhrazením části místních komunikací rezidentům a abonentům, za současného zpoplatnění tohoto užití. Jak je uvedeno shora, právním předpisem, jež stanoví povinnost nad rámec zákona, je Ceník, nikoli samotné Nařízení, když z výkladu předmětného ustanovení plyne, že jeho účelem je toliko jen prostorová konkretizace vyhrazeného a zpoplatněného území obce, popř. konkretizace způsobu placení sjednané ceny a prokazování jejího zaplacení. Jinak řečeno, zatímco Ceník ukládá neurčitému okruhu osob, vymezenému definičními znaky (např. trvalé bydliště, vlastnictví nemovitosti), právní povinnost uhradit poplatek za parkování v obecně vymezeném území obce (dle zón), Nařízením tomuto okruhu osob konkrétně vymezuje Ceníkem zpoplatněné území obce (místní komunikace) a konkretizuje v místních podmínkách jednotlivé zóny vyhrazeného stání, což však ve svém důsledku materiálně není nic jiného, než hromadné rozhodnutí o umístění svislého a vodorovného dopravního značení (bod 22). Dle výše uvedeného (bod 21) tak tedy Nařízení splňuje definiční znaky opatření obecné povahy, když pro neurčitý okruh subjektů konkretizuje prostorové vymezení, na něž se vztahuje povinnost uložená Ceníkem.“

[21] Povahou ceníku se Nejvyšší správní soud z odpovídajícího hlediska zabýval již v rozsudku ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 345/2019-43, v němž v bodě 23 s odkazem na již citované plenární usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, konstatoval, „že nařízení je v materiálním smyslu opatřením obecné povahy, naopak ceník je materiálně právním předpisem, tudíž nejde o opatření obecné povahy.“

[22] Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvod, proč se odchýlovat od výše uvedeného hodnocení Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[23] Stěžovatelé se domnívají, že návrhem napadené usnesení odpůrkyně lze považovat za opatření obecné povahy, jelikož ruší konkrétní formu parkovacích oprávnění upravenou v ceníku, a tedy ačkoliv usnesení novelizovalo ceník, je možné a nutné jej nevnímat jako právní předpis, jak doposud uváděla judikatura.

[24] Nejvyšší správní soud však souhlasí se závěrem městského soudu, že návrhem napadené usnesení novelizuje ceník. Činí tak tím, že k datu 31. 12. 2024 ukončuje „zvýhodnění elektromobilů“ (čl. I přílohy č. 1). Především ale z pohledu nynějšího řízení k datu 31. 12. 2024 ukončuje možnost vydávat přenosná parkovací oprávnění, resp. stanoví, že jejich platnost skončí nejpozději ke dni 31. 12. 2024. Usnesením odpůrkyně tak nedošlo k vynětí některých vozidel z věcné působnosti nařízení, ale k tomu, že tato vozidla již v zónách placeného stání vymezených nařízením nejsou zvýhodněná (elektromobily).

pokračování

Nařízení tak pro tato vozidla i nadále platí. Především ale ukončením možnosti vydávat přenosná parkovací oprávnění došlo pouze ke změně ceníku, resp. jeho části týkající se konkrétních typů parkovacích oprávnění. Pouze se tedy změnil jejich výčet, nikoliv však platnost nebo podmínky zakoupení. Usnesení odpůrkyně je tak svým obsahem materiálně součástí ceníku, resp. jej ve vymezeném rozsahu konkretizuje, a jeho jednotlivé části nelze vnímat samostatně, a zejména ne v jiné formě.

[25] Ostatně o podobnou situaci šlo i v případě posuzovaném pod sp. zn. 5 As 345/2019. Ani nyní nedošlo k úplné negaci či vyprázdňení nařízení č. 19/2017, jak se to snaží stěžovatelé prezentovat. Právnícké a fyzické osoby mají v případě vozidla provozovaného za účelem podnikání stále ve vymezených lokalitách parkovat, ale nově již v „obecném“ režimu či režimu vázaném přímo na registrační značku vozidla (nikoli již tedy v „přenosné“ formě).

[26] Stěžovatelé také v kasační stížnosti upozorňují na novelizace zákona o cenách, provedenou zákonem č. 265/2024 Sb., konkrétně na nové znění § 3 odst. 3, který nově stanovuje, že cenové výměry jsou s účinností od 1. 1. 2025 vydávány ve formě opatření obecné povahy. Zákonodárce tímto krokem, jak uvádějí stěžovatelé, vyřešil dlouhé roky nezodpovězenou otázku, v jaké formě mají být cenové výměry vydávány. Lze tedy připustit, že tato novela tedy jde přímo proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, které dosud rozhodovaly, že cenové výměry mají formu právního předpisu, neboť cenovým výměrům chybí jeden z typických znaků právního předpisu, kterým je stanovení obecných pravidel chování. Stěžovatelé mimo jiné také vytýkají městskému soudu, že tuto novelu při rozhodování nezohlednil, ačkoliv v době vydání napadeného usnesení již byla přijatá. K tomu ovšem Nejvyšší správní soud poznamenává, že stejně jako městský soud posuzoval napadené usnesení odpůrkyně podle právní úpravy účinné v době jeho vydání. V roce 2024 proto soudy zcela legitimně vycházely z dosavadní judikatury, která cenové výměry vnímala jako právní předpisy, jelikož zákon o cenách do té doby neobsahoval ustanovení o formě cenových výměrů. Není proto důvod, aby se Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci odchýlil od konstantní judikatury.

[27] Nejvyšší správní soud dodává, že sama důvodová zpráva k zákonu č. 265/2024 Sb., konstatuje, že dosud se vycházelo z příslušné judikatury Ústavního soudu. Daná novelizace přitom dle znění důvodové zprávy zjevně míří ke sjednocení dosud roztržštěného právního režimu (včetně terminologie) jednotlivých cenově regulačních aktů, které měly různé formy. Důvodová zpráva také hovoří o tom, že regulační akty všech cenových orgánů mají být „*nově*“ vydávány formou opatření obecné povahy. Nejde tak o zpětné zpochybnění dosavadního přístupu k cenovým nařízením obcí a krajů (blíže obecná část, bod 3. dané důvodové zprávy, resp. zvláštní část, k čl. I a konkrétně k § 3 navrhovaného znění zákona o cenách). Opačné závěry dle Nejvyššího správního soud *prima facie* nevyplývající ani z přechodných ustanovení zákona č. 265/2024 Sb. (přičemž tuto skutečnost uvádí nad rámec věci, neboť jí stěžovatelé ani výslovně neargumentují; pokud stěžovatelé v kasační stížnosti uváděli své přesvědčení, že by s ohledem na změnu právní úpravy v první polovině ledna roku 2025 ještě mohli s ohledem na okolnosti případu podat ve věci nový návrh proti stejnému aktu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na stěžovateli zmiňované právo na přístup k soudu bylo na stěžovatelích, zda tuto možnost využijí). Nejvyšší správní soud nemá ani za to, že by usnesení městského soudu bylo v rozporu

s tzv. formálně-materiálním přístupem k opatřením obecné povahy (pro nynější věc srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 1 As 375/2020-88, č. 4122/2021 Sb. NSS, body 49 až 51), kdy se nyní zákonodárce rozhodl změnit formu „cenových aktů“ tak, aby byl umožněn (usnadněn) mj. jejich soudní přezkum a v tomto smyslu posíleno postavení jejich adresátů.

[28] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud neměl pravomoc napadené usnesení odpůrkyně dle § 4 odst. 2 písm. c) s. ř. s. přezkoumávat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. Nedostatek pravomoci byl přitom neodstranitelným недостатkem podmínek řízení, a proto městský soud správně návrh na zrušení napadeného usnesení odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

4. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, odpůrkyni pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2025

David Hipšr
předseda senátu